

куража: постоянно сновала мѣжду Сопотъ, Калоферъ, Карлово и с. Войнягово.

Гина Кунчева се изправила прѣдъ Карловскитѣ фарисей-садуken:

— Къдѣ е синъ ти? я пита *Софтовъ*.

— На *Свята гора*.—Отговаря сериозно Кунчевица.

— Каква работа върши тамъ?

— На калугеритѣ носи дърва.

— Лъжишъ, вонещице нѣдна! . . . Синъ ти е тукъ, въ Карлово! . . . Кажи къдѣ се е скрилъ; . . . Ако не кажешъ, цѣлото ти „семселе“ зло ще пати! . . .

— Четири години става откакъ синъ ми е на *Свята гора* и носи тамъ на калугеритѣ вода и дърва. . .

— Синъ ти е *буитовникъ*, синъ ти е *канасжзинъ*, синъ ти е *вагабонтинъ*! Мирната рая размирява, царщината подкопава! . . . я му вижъ евангелието! (*Софтовъ* показва на Гина Уставо-проекта) . . . я му вижъ копринената кърпа! . . . Какво е това X? Какви сж тия В. Л. Д? . . . Ти ли му даде копринената кърпа, или нѣкоя отъ ония, що миткатъ съ просѣшка торба по градове и села?

— Ако синъ ми е *буитовникъ*, и се е скрилъ въ Карлово, хванете го, накажете го! Защо влачите по конаци и по патрици старата му майка? . . . Не стигали ми, гдѣто сж хурката и чекръка на стари години очитѣ си вадж, та на това отгорѣ и прѣдъ меджлиса да ме раскарвате!

Гина Кунчева арестували въ домътъ на попъ Христо! Слѣдъ два мѣсеца я освободили, като я турили подъ таенъ полицейски надзоръ*)

*) Въ врѣме на окупацията (1879 год.) Гина Кунчева се помина. Въ щастлива да види сж очитѣ си „българската свобода“, за която синътъ ѝ Василь мъченически на турската бѣсилка загина